

длъжна да си направимъ дворецъ, защото всички царе, чувала съмъ, живѣятъ въ дворци.

— Да. . . и покрай него да има ограда. Висока ограда съ черна земя и въ нея червеи, много дъждовни червеи.. мечтателно забѣлѣза Коко.

— Тогава азъ ще спя на златна върлина и ще ямъ само отъ хубавъ тенекиенъ сждъ, въздъхна Пъструшка и тѣ двамата потънаха въ сладки мисли.

Слѣдъ нѣколко дни едно отъ бѣлитѣ яйца се пропука и изъ него излѣзе малко, жълто, покрито съ пухъ пиленце. То очудено гледаше наоколо съ чернитѣ си крѣгли очички и съвсѣмъ не знаеше какво да прави.

— Това е просто пиле, прѣзрително каза Коко като погледна накриво своето първо чадо.

— Какво да се прави... не всички могатъ да бждатъ царе, обидено измърмора кокошката (нали е майка!) и прибра малкото подъ крилото си.

Тѣй се случаваше всѣки день, яйцата се пропукаха едно слѣдъ друго и скоро изъ рѣшетото взеха да се върдалятъ само черупкитѣ, а крилата на Паструшка се надигнаха отъ петѣхъ пиленца подъ тѣхъ.

Само червеното яйце си стои и стои.

Малкитѣ пиленци искаха да ядѣтъ, жалко пишѣха и безпомощно се въртѣха около Петрушка, а тя не желае да напусне червеното си яйце и да подири храна за дѣчицата си.

И макаръ че ѝ се искаше да бжде майка на царя, все пакъ я болѣше сърдцето ѝ за останалитѣ пиленца.

Жълтиятъ Коко прѣзъ всичкото врѣме не бѣше спокоенъ: не му даваха мира по двора.

— Скоро ли ще излѣзе на бѣлъ свѣтъ вашиятъ червенъ царь. Врѣме е вече, ядовито запитваше пуяка.

— Скоро ли, скоро ли ще видимъ новия царь? . . . гукаха гължбитѣ по покрива.